

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/59/2019
Identifikačné číslo spisu: 2017200388
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200388.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: B., právne zast.: JUDr. Vincentom Hegedúšom, advokátom a konateľom Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Twin City Tower, Mlynské nivy č. 10, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom v Bratislave, Žellova č. 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 2. októbra 2017, Číslo: ZS 204/00005/2017/R, 13891/70164/2017/923, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. novembra 2018, č.k. 14S/83/2017-87, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 14. novembra 2018, č.k. 14S/83/2017-87, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. októbra 2017, Číslo: ZS 204/00005/2017/R, 13891/70164/2017/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava z 21. apríla 2017, Číslo: ZS 204/00005/2017, ÚDZS-13891/2017/2014, 30569/2017. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 6 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) a § 47 Správneho poriadku uložil žalobcovi pokutu vo výške 4 000,- € za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“), t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené dňa 27. januára 2017 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti p. C., narodenej XXXX, s tým, že porušenie spočívalo v tom, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke počas prvého aj druhého zásahu jeho posádky rýchlej lekárskej pomoci, stanica B. (ďalej len „K.“) dňa 26. februára 2016 pochybil, pretože u pacientky nebol zabezpečený adekvátny monitoring jej zdravotného stavu, nebolo realizované EKG vyšetrenie, nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 2 ods. 1, 2, 9, 10, § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., § 50 ods. 2 písm. a/, § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Vzhľadom na to, že žalobný návrh smeroval výlučne k uplatneniu sankčnej moderácie, krajský súd viazaný uplatneným petitom sa výlučne zameril na to, či je dôvodné ku sankčnej moderácii v danom prípade pristúpiť. Uviedol, že výška uloženej pokuty musí zodpovedať závažnosti spáchaného správneho deliktu, teda v danom prípade závažnosti porušenia povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Pri posudzovaní závažnosti porušenia uvedeného ustanovenia vychádzal krajský súd z obsahu administratívneho spisu, pričom mal preukázané, že dňa 26. februára 2016 tá istá posádka poskytovateľa zdravotnej starostlivosti K. uskutočnila v rozmedzí cca šiestich hodín (prvý zásah bol podľa záznamu ukončený o 8:58 hod. a príchod posádky na druhý zásah v rovnaký deň bol uvedený o 15:17 hod.) výjazd k pacientke p. C. B. Kľúčová obrana žalobcu vo vzťahu k vytýkanému pochybeniu spočívala v tom, že zasahujúci lekár vyhodnotil zdravotný stav pacientky na podklade symptómov uvádzaných samotnou pacientkou v čase zásahov (bolesť hlavy a ťažkosti s dýchaním), pričom tvrdil, že samotná pacientka sa na bolesť v hrudníku nesťažovala a preto nič v rozhodnom čase nenاسvedčovalo skutočnosti, že by stav pacientky vykazoval choroby, kedy je potrebné uskutočniť EKG vyšetrenie. K tomu krajský súd uviedol, že záznamom o zásahu č. 1 (anamnestická časť) je preukázané, že ošetrojúci lekár mal vedomosť o tom, že sa jedná o pacientku s anamnézou ICHS (ischemická choroba srdca, ochorenie nedostatočného prekrvenia časti srdcového svalu), pričom sám žalobca tvrdil, že pacientka udávala sťažené dýchanie od noci a mala bolesti hlavy. Z obsahu záznamu č. 2 (anamnestická časť) vyplýva, že „Pacientka s anamnézou hypertenzie (vysokého krvného tlaku) a ICHS (ischemickej choroby srdca - nedostatočné prekrvenie časti srdcového svalu následkom poruchy vencovitých tepien, nedostatočné zásobenie kyslíkom), t.č. udáva sťažené dýchanie, pocit, že sa nemôže nadýchnuť“. Zo záznamu č. 1 a č. 2 súčasne vyplýva, že pacientka neudávala „bolesť na hrudníku“, pričom na základe tejto skutočnosti žalobca odôvodňoval neuskutočnenie EKG vyšetrenia. Pokiaľ ide o zásah č. 2 neuskutočnenie EKG vyšetrenia odôvodnil tým, že z dôvodu náhlejšej desaturácie a zhoršenia zdravotného stavu dala lekárka prednosť rýchlemu transportu do nemocnice pred realizovaním EKG. Vo vzťahu k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti pacientke p. C. B. bolo žalobcovi tiež vytknuté, že po náhlejšej desaturácii na 83% bol indikovaný Hydrocortison 100 mg a Apaurin 7,5 mg s neznámym časom podania, pričom podanie danej terapie žalobca nevysvetlil a to ani prvotne, ani v námietkach k protokolu a ani v rozklade. Vo vzťahu k podanej terapii bol prijatý závažný záver, že podávanie benzodiazepínu u pacientky s hyposaturáciou muselo viesť k ešte ďalšej desaturácii alebo, ak bol podaný tento liek prvotne, ako liek na liečbu zle diagnostikovaného depresívneho syndrómu sám o sebe spôsobil desaturáciu. Rovnako so vzniknutou desaturáciou pacientky bolo uvedené, že lekárka RLP mala vykonať kroky k zabezpečeniu priechodnosti dýchacích ciest s následnou arteficiálnou pľúcnou ventiláciou. K uvedeným záverom sa žalobca v žiadnom smere nevyjadril, pričom z pohľadu krajského súdu išlo o závažné tvrdenia vo vzťahu k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti p. C. B. Z odborného stanoviska konzultanta z odboru urgentná medicína MUDr. C. J., MPH vyplýva, že ak pacientka s ischemickou chorobou srdca udávala lekárke, že má bolesti hlavy a sťažené dýchanie je zrejme, že zo strany posádky RLP neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia v rámci diferenciálno-diagnostického postupu sťaženého dýchania, pacientka nebola štandardne vyšetrená, čo malo za následok nesprávne stanovenú diagnózu a následný liečebný postup. Z uvedeného potom pre súd vyplynulo, že pre stanovenie liečebného postupu boli pre posádku RLP dominujúce tvrdenia pacientky, ktorá v čase zásahu mala 80

rokov, pričom nebolo zohľadnené, že pacientka mala anamnézu - ischemická choroba srdca. Išlo teda o závažné pochybenie, ktoré sa následne odrazilo v zle stanovenej diagnóze a v zlom liečebnom postupe.

4. V ďalej časti krajský súd uvádzal, že žalobca zníženie pokuty zo 4 000,- € na 500,- € odôvodňoval s poukazom na iné prípady porušenia ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. tvrdiac, že ide o skutkovo a právne odborné prípady, ako v prípade pacientky p. C. B.. S odkazom na § 3 ods. 5 Správneho poriadku tiež tvrdil, že rozhodnutia musia byť v právnom štáte predvídateľné tak, aby každý potenciálny účastník správneho konania vedel predvídať, pre prípad porušenia zákonných povinností, aká sankcia mu bude uložená, pričom uvedené má platiť o to viac, ak je konkrétna výška sankcie (pokuty) ponechaná na správnom uvážení správneho orgánu. Žalobca v správnej žalobe poukazyval na dva prípady poskytovania zdravotnej starostlivosti, ktoré, podľa jeho názoru, sú skutkovo a právne obdobné s danou vecou. V prípade pacienta Ing. J. L. mu bola rozhodnutím Úradu pred dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Banská Bystrica z 27. februára 2014, č.k. ZS 602/00001/2014 uložená pokuta vo výške 1 200,- € za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a to z dôvodu, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti lekár posádky RLP, pri prvom výjazde k pacientovi nevykonal EKG vyšetrenie, ktoré by spresnilo diagnostiku a prispelo k správne rozhodnutiu o ďalšom postupe. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sa jednalo o pacienta, ktorý bol doobeda na cyklistike a potom mu bolo zle, mal pocit na odpadnutie, mravenčenie po celom tele, aj na hrudníku, dýchal normálne, namerali mu nízky tlak a pulz, liečil sa na srdce a tlak. Na základe zistených anamnestických údajov a nálezov z vyšetrenia (rovnako nebolo vykonané EKG vyšetrenie) lekár uzavrel zdravotný stav pacienta ako predkolapsový stav a hypotenziu (zníženie tlaku v krvi), pacient bol ponechaný v domácom ošetrovaní. K pacientovi bola opätovne volaná RLP, pričom po príchode posádky RLP bol pacient v bezvedomí, bez dychu, bez merateľného tlaku a pulzu, bola zahájená cerebrálna resuscitácia, ktorá trvala 40-50 min, avšak bola neúspešná a pacient exitoval. Na základe pitvy bola stanovená ako hlavná príčina smrti infarkt myokardu bočnej a zadnej steny komory srdca. Krajský súd k prípadu pacienta Ing. J. L. uviedol, že sa nejedná o skutkovo obdobný prípad v porovnaní s prípadom p. C. B., pričom jediným spoločným indikátorom podobnosti bolo nevykonanie EKG vyšetrenia. V prípade p. C. B. bol však okrem nevykonania EKG vyšetrenia poskytovateľovi vytýkaný aj zlý liečebný postup pri druhom zásahu, na ktorý nemalo vplyv nevykonanie EKG vyšetrenia, ako sa domnieva žalobca. Konkrétne ide o postup po desaturácii pacientky, ku ktorému sa žalobca vôbec nevyjadril. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že dôvodom pre vyodenie zodpovednosti za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. bolo len nevykonanie EKG vyšetrenia, ktoré následne viedlo k nesprávne stanovenej diagnóze a zlému liečebnému postupu. Pravdepodobne, ak by bolo EKG vyšetrenie vykonané, pričom vzhľadom na diagnózu pacientky malo byť vykonané, bola by stanovená iná diagnóza a iný liečebný postup. V danom prípade však nie je vylúčené, že zle stanovená diagnóza (depresívny syndróm, cefalea - bolesť hlavy), práve pre nevykonanie EKG vyšetrenia, mohla vyvolať desaturáciu práve podaním benzodiazepínu, ktorá skutočnosť bola pre súd relevantná pri porovnávaní oboch prípadov. V ďalšom prípade (p. C. O.) bolo žalobcovi vytýkané pochybenie, ktoré malo spočívať v tom, že táto pacientka nebola transportovaná do ústavného zariadenia, čo znamená, že nie je možné tieto prípady porovnávať v skutkových okolnostiach. Žalobca videl analógiu medzi uvedenými prípadmi poskytovania zdravotnej starostlivosti v rozsahu, charaktere a závažnosti následkov pochybenia, nakoľko vo všetkých prípadoch bol konštatovaný postup non lege artis z dôvodu nedostatočného zhodnotenia stavu pacienta. Súd preto porovnával rozsah a závažnosť pochybenia, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú podobné. Súd v súvislosti s obdobnosťou prípadov poskytovania zdravotnej starostlivosti žalobcom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. októbra 2016, sp.zn. 6S/140/2014, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia úradu, ktorým bola žalobcovi za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. uložená pokuta vo výške 8 300,- €, pričom rozsudok krajského súdu odobril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý zamietol kasačnú sťažnosť rozhodnutím z 30. mája 2018, sp.zn. 9Sžsk/15/2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne venoval aj otázke legitímnych očakávaní účastníkov konania vo vzťahu k rozhodovacej činnosti správnych orgánov, pričom skonštatoval, že: „Absolútne vnímanie tzv. legitímnych očakávaní by totiž v rozpore so zásadou materiálnej rovnosti účastníkov viedlo k tomu, že by ukladané sankcie stratili individuálny rozmer, dochádzalo by k ich paušalizovanému ukladaniu a bez prihliadania na špecifiká toho-ktorého deliktu, resp. páchatel'a deliktu. Aplikácia zásady materiálnej rovnosti účastníkov konania v

kontexte správneho trestania môže byť riadna len vtedy, ak sa pritom súčasne zachová subjektívizácia sankcie. Legitímne očakávania v kontexte ukladanej sankcie je potom možné dôvodne mať len tam, kde je zhoda nielen v spáchanom delikte, ale aj v osobe a okolnostiach, za ktorých došlo k spáchaniu deliktu.“ V prípade, ktorý bol posudzovaný Krajským súdom v Bratislave a následne Najvyšším súdom Slovenskej republiky bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. z dôvodu, že ošetrojúca lekárka pacientku urýchlene neodoslala k špecialistovi alebo k hospitalizácii, aby mohli byť včas urobené nevyhnuté vyšetrenia (CT, MRI, livorologické vyšetrenie a ďalšie). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo vyššie uvedenom rozsudku vyjadril aj k základnej funkcii správneho trestania, keď uviedol, že : „Základnou funkciou správneho trestania je funkcia ochranná, teda správnym trestaním sa chránia zákonom chránené záujmy a umožňuje sa ňou realizácia ostatnej správnej činnosti. Medzi ďalšie funkcie správneho trestania patrí funkcia preventívna, reparačná, represívna, satisfakčná a výchovná. Prakticky sa nedá určiť, ktorá z funkcií je hlavná, či najdôležitejšia. Jedná sa o systém, ktorý vychádza z princípu vzájomného dopĺňania sa a koexistencie. Preventívna úloha postihu nespočíva len v účinku voči žalobcovi. Postih musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iných nositeľov rovnakých zákonných povinností. Tento účinok však môže vyvolať len postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu, včas a vecne správne vyvodený. Ak ide o finančný postih, musí byť citeľný v majetkovej sfére delikventa, teda nesmie pre neho byť zanedbateľný, a teda musí obsahovať aj represívnu zložku. V opačnom prípade by postih nemal zmysel (rozsudok Mestského súdu v Prahe zo dňa 16.11.2004, č.j. 10 Ca 250/2003 - 48).“

5. Uzavrel, že výška uloženej pokuty zodpovedá závažnosti skutku a súčasne je aj citeľná v majetkovej sfére žalobcu. Moderačnému návrhu žalobcu nebolo vyhovené, pretože by práve vzhľadom na závažnosť porušenia jeho povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 574/2004 Z.z. pokuta v nižšej výške ako 4 000,- € neplnila preventívnu funkciu. Dodal, že súd nie je viazaný moderačným návrhom vo vzťahu k výške pokuty, ktorú žalobca žiada uložiť, avšak rovnako podľa § 198 ods. 3 SSP nemôže uložiť pokutu vyššiu. V súvislosti s preventívnou funkciou, ktorú má sankcia plniť mal súd tiež tak obsahom správnej žaloby, vyjadrenia žalovaného ako aj citovaných rozsudkov správnych súdov preukázané, že žalobca sa správneho deliktu podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z. dopúšťa opakovane.

6. Vzhľadom na vyššie uvádzané dôvody, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 SSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko orgánu štátnej správy možno priznať náhradu trov konania iba výnimočne; navyše žalovanému podľa obsahu súdneho spisu, ani žiadne trovy nevznikli.

II.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

10. Uviedol, že podľa krajského súdu žalobca pochybil, keď neurobil EKG vyšetrenie. Ak by EKG vyšetrenie urobil, zrejme by bol mohol dospieť k záveru o potrebe stanoviť inú diagnózu, pričom táto úvaha sa nesie iba v hypotetickej a ničím nepreukázanej rovine. Ak sám súd v podstate pripustil, že bez konštatácie opomenutia vykonania EKG vyšetrenia, by ďalšie vytýkané pochybenia samé o sebe nedávali zmysel. Je zrejme, že súd nesprávne právne posúdil vec (povinnosti žalobcu), z ktorých nesprávne vyvodil záver o vine. Tiež je zrejme, že aj krajský súd mal pochybnosť o preukázanej vine žalobcu, či konanie, ktoré bolo žalobcovi kladené za vinu bolo skutočne porušením zákonnej povinnosti žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že v správnom trestaní platí zásada prezumpcie neviny a zásada in dubio pro reo, bolo nevyhnutné, aby bolo žalobcovi buď jednoznačne preukázané zavinenie a na tom základe

rozhodnuté o výške pokuty, alebo aby v zmysle zásady in dubio pro reo bolo konanie vo vzťahu k žalobcovi zastavené. V správnom trestaní musí byť posudzovanie zavinenia a ukladanie trestov robené s istotou a nie len pre istotu za každú cenu. Na uloženie pokuty tak bolo potrebné, aby bola preukázaná príčinná súvislosť medzi nevykonaním EKG vyšetrenia a vznikom protiprávneho následku. Príčinná súvislosť nebola preukázaná v správnom konaní a nevyplýva ani zo záverov krajského súdu.

11. Nesúhlasil s konštatovaním krajského súdu, že bol viazaný moderačným návrhom a námietky, ktoré by v prípade ich relevantnosti viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia neposudzoval, nakoľko kasačný návrh žalobca svojou žalobou neuplatnil. Krajský súd tak nepostupoval podľa § 196 SSP, podľa ktorého cit.: „Ak správny súd mimo žalobných bodov zistí, že sú dané vady uvedené v § 195, oznámi to bezodkladne účastníkom konania a vyzve ich, aby sa k nim v určenej lehote vyjadrili.“ s tým, že podľa § 195 SSP cit.: „Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a/ zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b/ ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premĺčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c/ ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d/ ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e/ ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.“

12. Vyjadril presvedčenie, že v konaní boli splnené podmienky pre postup podľa § 196 SSP v spojení s § 195 SSP a krajský súd mal účastníkom túto skutočnosť oznámiť a vyzvať ich, aby sa k týmto skutočnostiam vyjadrili; ak tak nepostupoval, založil tým vadu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Je nesporné, že v prejednávanej veci ide o základné zásady trestného konania, ktoré je potrebné použiť a ide aj o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. Z vykonaného dokazovania je známe, že zistenie skutkového stavu správnym orgánom bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (čo priznal aj krajský súd, keď vyslovil určité pochybnosti o porušení povinností žalobcom), a že skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi, alebo v nich nemá oporu. Krajský súd tiež odmietol využiť moderačné právo s poukazom na to, že žalobca sa mal správneho deliktu dopúšťať opakovane, pričom túto konštatáciu žalobca vyhodnotil ako rozpornú s názormi súdu na inom mieste rozsudku, kde uvádzal, že rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazoval nemožno považovať za rozhodnutia ani len v „obdobnej veci“. Napadnuté rozhodnutie preto vykazuje znaky vnútornej nekonzistentnosti.

13. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 11. marca 2019.

15. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktorý preskúmal žalovaným vydané rozhodnutie v správnom konaní, v ktorom bola žalobcovi uložená pokuta nielen za nerealizovanie EKG vyšetrenia, ale aj za iné pochybenia, teda nebol u pacientky zabezpečený adekvátny monitoring jej zdravotného stavu, nebolo realizované EKG vyšetrenie, nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup. Krajský súd správne právne vec posúdil, ak konštatoval, že na základe žalovaným zisteného skutkového stavu veci, opierajúceho sa o vykonanie náležitého dokazovania, bola dôvodne žalobcovi uložená pokuta. Rovnako preskúmal všetky žalobné námietky týkajúce sa tak skutkových

zistení, ako aj výšky pokuty a zaoberal sa aj moderačným návrhom žalobcu. Žalobca na rozdiel od podaného rozkladu, v žalobe zameral svoju argumentáciu výlučne na zdôraznenie pochybenia - nezrealizovanie EKG vyšetrenia a na napadnutie výšky pokuty jej porovnaním s inými prípadmi, pričom na záver žaloby vzniesol jediný návrh, a to návrh na zmenu rozhodnutí v zmysle uloženia pokuty vo výške 500 eur. Právny zástupca aj na nariadenom pojednávaní dňa 14. novembra 2018 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v žalobe a žalobný návrh v podstate smeruje iba ku sankčnej moderácii. Ďalej uviedol, že postup súdu tak ako predpokladá § 196 SSP prichádza do úvahy len vtedy, ak sa v konaní vyskytli vady uvedené v § 195 SSP s tým, že krajský súd sa zaoberal aj skutkovými okolnosťami prípadu vrátane odborného stanoviska prizvaného odborníka z medicínskeho odboru urgentná medicína. Závety krajského súdu v súvislosti so zistenými nedostatkami v zdravotnej starostlivosti vychádzajú zo spisovej dokumentácie žalovaného, opierajú sa o stanoviská prizvaných odborníkov a predloženú dokumentáciu.

16. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnej sťažnosti žalobcu nevyhovel.

IV.

17. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 25. apríla 2019 na vedomie.

V.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 119 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

23. Podľa § 120 SSP, správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak

- a) to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci,
- b) rozhoduje v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b/, e/, f/, i/, j/ alebo
- c) rozhoduje podľa § 192.

24. Podľa § 134 ods. 1 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

25. Podľa § 134 ods. 2 SSP, správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

- a) rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,
- b) rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený,
- c) ide o veci podľa § 192,
- d) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c/, ak je žalobcom fyzická osoba,
- e) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d/,
- f) vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

26. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

- a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,
- b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,
- c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,
- d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,
- e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

27. Podľa § 196 SSP, ak správny súd mimo žalobných bodov zistí, že sú dané vady uvedené v § 195, oznámi to bezodkladne účastníkom konania a vyzve ich, aby sa k nim v určenej lehote vyjadrili.

28. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. októbra 2017, Číslo: ZS 204/00005/2017/R, 13891/70164/2017/923, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava z 21. apríla 2017, Číslo: ZS 204/00005/2017, ÚDZS-13891/2017/2014, 30569/2017. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 6 zákona č. 581/2004 Z.z. a § 47 Správneho poriadku uložil žalobcovi pokutu vo výške 4 000,- € za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., t.j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené dňa 27. januára 2017 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti p. C. B., narodenej XXXX s tým, že porušenie spočívalo v tom, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke počas prvého aj druhého zásahu jeho posádky - K. dňa 26. februára 2016 pochybil, pretože u pacientky nebol zabezpečený adekvátny monitoring jej zdravotného stavu, nebolo realizované EKG vyšetrenie, nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup.

29. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. zdravotná starostlivosť je súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci, vrátane poskytovania liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín s cieľom predĺženia života fyzickej osoby (ďalej len „osoba“), zvýšenia kvality jej života a zdravého vývoja budúcich generácií; zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, biomedicínsky výskum, ošetrovateľskú starostlivosť a pôrodnú asistenciu.

30. Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z.z. zdravotná dokumentácia je súbor údajov o zdravotnom stave osoby, o zdravotnej starostlivosti a o službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti tejto osobe.

31. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú

starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

32. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z., ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, 40) alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2);

33. Podľa § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9 958,- €, ak ide o právnickú osobu.

34. Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z., na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 62) (Správny poriadok; pozn.) ak tento zákon neustanovuje inak.

35. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

37. Najvyšší súd z obsahu súdneho ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že

- na základe podnetu syna neb. p. C. B., vykonal žalovaný u žalobcu dohľad na dialku nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorá bola pacientke opakovane poskytovaná dňa 26. februára 2016; pacientka dňa 8. marca 2016 excitovala

- žalobca sa k podnetu vyjadril podaním z 22. apríla 2016 považujúc ho plne za neopodstatnený; pacientke bola poskytnutá zdravotná starostlivosť včas ako aj v súlade s platnými právnymi predpismi a aktuálnymi odbornými postupmi

- za účelom prešetrovania správnosti žalobcom poskytnutej zdravotnej starostlivosti zabezpečil prvostupňový správny orgán odborné stanovisko z 9. septembra 2016 odborného konzultanta, MUDr. C. J., MPH s tým, že tento dospel k záveru o opodstatnenosti podnetu, a teda nesprávnosti postupu žalobcu v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti pacientke p. C. B.

[predovšetkým uzavrel, že cit.: „(...) v rámci diferenciálnej diagnostiky nebolo ani pri prvom a ani pri druhom zásahu vykonané EKG vyšetrenie. Je vysoko pravdepodobné, že už pri oboch výjazdoch by na EKG boli zachytené zmeny svedčiace pre akútnu ischémiu myokardu, ktoré by v spojení s objektívnym klinickým nálezom a subjektívnymi ťažkosťami pacientky svedčili pre akútny koronárny syndróm. Pacientke bolo EKG vykonané až v zdravotníckom zariadení. Na základe zle stanovenej diagnózy aj celý liečebný postup, jednak pri prvom a aj pri druhom výjazde nebol vedený lege artis. (...)“]

- dňa 31. októbra 2016 prvostupňový správny orgán vyhotovil pod číslom 380/2016 protokol o vykonanom dohľade na dialku so záverom, že žalobca pacientke p. C. B. neposkytol zdravotnú starostlivosť správne v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., konkrétne, že tak pri prvom ako aj druhom zásahu u pacientky nebol zabezpečený adekvátny monitoring zdravotného stavu, nebolo realizované EKG vyšetrenie a nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup

- dňa 22. novembra 2016 podal žalobca voči predmetnému protokolu námietky považujúc záver uvedený v príslušnom protokole za neopodstatnený; zotrval na pôvodnom konštatovaní, že postup zásahovej skupiny K. pri poskytovaní neodkladnej starostlivosti menovanej pacientke bol správny a v súlade s platnými právnymi predpismi, ako aj odbornými medicínskymi postupmi

- dňa 29. decembra 2016 sa k námietkam žalobcu vyjadril odborný konzultant MUDr. C. J., MPH a zotrval na tom, že zdravotná starostlivosť zo strany žalobcu nebola poskytnutá správne

- dňa 27. januára 2017 prvostupňový správny orgán vyhotovil zápisnicu č. 380/2016 o prerokovaní

námietok k príslušnému protokolu so záverom, že pri oboch zásahoch u pacientky nebol zabezpečený adekvátny monitoring zdravotného stavu, nebolo realizované EKG vyšetrenie a nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup

- dňa 15. marca 2017 pod číslom ZS 204/00005/2017 vydal prvostupňový správny orgán upovedomenie o začatí správneho konania

- žalobca k upovedomeniu o začatí správneho konania nevyjadril

- dňa 21. apríla 2017 vydal pod číslom ZS 204/00005/2017, ÚDZS-13891/2017/204, 30569/2017 prvostupňový správny orgán rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 4 000,- €

- žalovaný správny orgán na podaný rozklad žalobcu vydal dňa 2. októbra 2017 pod číslom ZS 204/00005/2017/R, 13891/70164/2017/923 rozhodnutie, ktorým žalobcom podaný rozklad zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie z 21. apríla 2017 potvrdil.

38. Najvyšší súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

39. Najvyšší súd na úvod poukazuje na to, že zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z.z. zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je upravený v ustanovení § 43 a nasl. tohto zákona, kde sa upravuje spôsob ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z.z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých sa má vykonávať dohľad a najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona. Pokiaľ úrad zistí porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje Správny poriadok, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobiť ich zistenia a navrhnuť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Zároveň má možnosť účastník konania navrhnuť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 5 Správneho

poriadku). Aj keď zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nemožno uplatňovaním týchto zásad popierať iné zásady ako napríklad zásadu materiálnej pravdy. Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade pokiaľ odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v správnom konaní zo strany správneho súdu nevznikali pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „lege artis“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („non lege artis“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať, z týchto dôkazov vyvodíť skutkové a právne zistenia, ktoré následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a jeho medzí dospieť na základe logickej postupnosti k rozhodnutiu. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okrem toho pri konštatovaní protiprávneho konania t.j. postupe „non lege artis“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „ex ante“ teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať. Je výslovne vylúčené, aby pri ustáľovaní otázky, či zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti došlo k pochybeniu na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti, bola aplikovaná a realizovaná tzv. „ex post analýza“; postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti je nutné hodnotiť „ex ante“, teda na základe tých poznatkov, ktoré mal k dispozícii poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v čase jej poskytovania.

40. Najvyšší súd v prvom rade uvádza, že žalobca v podanej žalobe namietal nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a neprimeranosť výšky správnym orgánom uloženej pokuty v kontexte s čím zároveň navrhoval moderáciu výšky uloženej pokuty. Tomuto návrhu zároveň korešpondoval žalobný návrh žalobcu, ktorým žiadal, aby krajský súd zmenil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím tak, že žalobcovi ukladá pokutu vo výške 500 eur. Najvyšší súd ďalej poukazuje na všeobecne uplatňované pravidlo plynúce z vyššie citovaného § 134 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby s tým, že SSP vo svojich ustanoveniach upravuje výnimky z tohto pravidla. Prvé výnimky z tohto pravidla vyplývajú z nadväzujúceho ods. 2 § 134 SSP, podľa ktorého správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený, ide o veci podľa § 192 (peňažná moderácia), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c/, ak je žalobcom fyzická osoba (správna žaloba v sociálnych veciach), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d/ (správne žaloby vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia), vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa. Ďalšia výnimka z pravidla podľa § 134 ods. 1 SSP je upravená § 195, t.j. v časti týkajúcej sa správneho trestania. Uplatní sa teda vždy, keď orgán verejnej správy rozhoduje o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za

priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodit' zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie, ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania, ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. V prípade, ak by správny súd dospel k záveru o existencii čo i len jednej z týchto väd trestania, a to nad rámec žalobných bodov, je súčasne povinný postupom podľa § 196 SSP bezodkladne oznámiť túto skutočnosť účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa k tejto zistenej vade / vadám v určenej lehote vyjadrili.

41. Vo svetle vyššie uvedenom je potom úlohou správneho súdu aj nad rámec žalobných bodov zisťovať vady trestania v zmysle § 195 SSP. Po preskúmaní rozsudku krajského súdu najvyšší súd zistil, že súd i napriek tomu, že v bode 38 svojho rozsudku konštatoval, že vzhľadom na žalobný návrh žalobcu sa výlučne zameriaval na možnosť uplatnenia sankčnej moderácie podľa § 198 SSP, v ďalších častiach rozsudku sa zaoberal aj otázkou riadneho zisťovania skutkového stavu veci zo strany v danej veci konajúcich orgánov verejnej správy s tým, že aj podľa názoru najvyššieho súdu bol skutkový stav zistený v rozsahu dostatočnom na to, aby bolo možné bezpečne pristúpiť k záveru o spáchaní správneho deliktu zo strany žalobcu na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti. V tomto smere najvyšší súd len dopĺňa, že prvostupňový správny orgán za účelom riadneho posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalobcu do konania postupom podľa § 43 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. prizval MUDr. C. J., MPH, prizvanú osobu a odborníka z medicínskeho odboru urgentná medicína. Z jeho záverov (Odborné stanovisko z 9. septembra 2016 v spojení s Odborným stanoviskom k námietkam k protokolu z 29. decembra 2016) vyplýva, že u pacientky neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia v rámci diferencálneho diagnostického postupu sťaženého dýchania, nehľadiac na to, že pacientke s ischemickou chorobou srdca v rámci diferencálnej diagnostiky nebolo ani pri prvom a ani pri druhom zásahu posádky K. vykonané EKG vyšetrenie, pričom toto vyšetrenie bolo realizované až v ústavnom zdravotníckom zariadení. Ďalej sa MUDr. C. J., MPH venoval dyspnoe - sťažené dýchanie, ktorým je subjektívny pocit nedostatku vzduchu. Uviedol, že príčin vzniku dyspnoe je veľa, no možno ich zaradiť do dvoch hlavných skupín - pľúcne a mimopľúcne. Vyšetrenie v teréne pozostáva z anamnézy a fyzikálneho vyšetrenia, na základe ktorého možno odlíšiť stavy ohrozujúce život od benígnych a začať včasnú liečbu. Poukázal na to, že celkové fyzikálne vyšetrenie sa zameriava nielen na srdce a pľúca, ale aj na ostatné orgány a hodnoty sa merajú dostupným prístrojovým vybavením (krvný tlak, SpO2, pulzová frekvencia, telesná teplota, EKG, glykémia). Na základe zle stanovenej diagnózy bol potom následne aj celý liečebný postup, jednak pri prvom a aj pri druhom výjazde nesprávny doplniac, že samotné podávanie benzodiazepínu u pacientky s hyposaturáciou muselo viesť k ešte ďalšej desaturácii, alebo ak bol podaný prvotne, ako liek na liečbu zle diagnostikovaného depresívneho syndrómu, sám o sebe spôsobil desaturáciu, pričom ak už došlo k desaturácii pacientky, mali byť lekárkou posádky K. vykonané kroky k zabezpečeniu priechodnosti dýchacích ciest s následnou arteficiálnou pľúcnou ventiláciou. Uzavrel, že cit.: „(...) Pacientke, ktorá udávala bolesti na hrudníku (táto skutočnosť vyplýva zo záznamu telefonického rozhovoru operačného strediska Záchrannej zdravotnej služby z 26. februára 2016, nahrávka 2016_02_26_08-16-02_1_19, celková dĺžka záznamu 2 min. 15 s.; pozn. súdu), dyspnoe, kde v anamnéze bola ICHS v rámci diferencálnej diagnostiky nebolo ani pri prvom a ani pri druhom zásahu vykonané EKG vyšetrenie. Je vysoko pravdepodobné, že už pri oboch výjazdoch by na EKG boli zachytené zmeny svedčiace pre akútne ischemiu myokardu, ktoré by v spojení s objektívnym klinickým nálezom a subjektívnymi ťažkosťami pacientky svedčili pre akútne koronárny syndróm. Pacientke bolo EKG vykonané až v zdravotníckom zariadení. Na základe zle stanovenej diagnózy aj celý liečebný postup, jednak pri prvom a aj pri druhom výjazde nebol vedený lege artis. (...)“ Za takto zistených skutočností a ustáleného stavu prvostupňový správny orgán konštatoval porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. spočívajúce v tom, že žalobca tak pri prvom ako aj druhom zásahu u pacientky nezabezpečil adekvátny monitoring zdravotného stavu, nezrealizoval EKG vyšetrenie a nebola správne stanovená diagnóza a následný liečebný postup. V tomto smere žalobca neprodukoval žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré by správnym orgánom prijaté a ustálené závery navyše medicínskeho charakteru prinajmenšom spochybnili. Nedal si napríklad ani vypracovať znalecký posudok, ktorý by prípadne vniesol určité pochybnosti čo do záverov prijatých prizvanou

osobou.

42. Pokiaľ mal potom krajský súd za to, že skutkový stav zo strany konajúcich správnych orgánov bol zistený v dostatočnom rozsahu, nebol ani dôvod na postup podľa § 196 SSP. Iné vady trestania plynúce § 195 SSP zistené neboli.

43. Vo vzťahu k neprimeranosti výšky uloženej pokuty za správny delikt a s tým súvisiace porušenie princípu právnej istoty a jeho užšej zložky princípu legitímnych očakávaní najvyšší súd uvádza, že ukládanie pokút za správne delikty, a teda i rozhodovanie o ich výške, sa realizuje vo sfére voľného správneho uváženia (diskrečné právo správneho orgánu). Správna úvaha, respektíve voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Ide teda o právomoc (na účely Odporúčania R (80) 2 Výboru ministrov o vykonávaní právomoci voľnej úvahy správnymi orgánmi prijatého Výborom ministrov dňa 11. marca 1980 na 316. zasadaní zástupcov ministrov, možno hovoriť aj o právomoci voľnej úvahy - discretionary power), na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré pokladá za najvhodnejšie. Podrobiť správne uváženie súdnemu prieskumu je možné iba vtedy, ak správny orgán buď prekročil zákonom stanovené medze tohto uváženia, alebo voľné uváženie zneužil. Riadne zdôvodnenie ukladanej sankcie v prípade správneho trestania je základným predpokladom pre preskúmateľnosť úvahy, ktorou bol správny orgán pri svojom rozhodovaní vedený. Zohľadnenie všetkých hľadísk, ktoré je možné v konkrétnej veci považovať za relevantné, potom určuje mieru zákonnosti stanoveného postihu. Správny orgán je povinný pri ukladaní sankcie presne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodniť, k akým skutočnostiam pri stanovení výšky sankcie prihliadol. Výška uloženej pokuty teda musí byť v každom rozhodnutí dostatočne odôvodnená a musí byť odrazom konkrétnych okolností individuálneho prípadu. Kritéria pre určenie konečnej výšky pokuty sú v danom prípade stanovené výpočtom skutočností, ku ktorým je správny orgán povinný prihliadnuť (§ 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. - kritérium závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov). Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 4 000,- €, pričom horná hranica sadzby podľa § 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. bola stanovená na 9 958,- €, ak ide o právnickú osobu), z tohto rámca nijakých spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil, a preto správna úvaha pri výške a druhu pokuty (aj vzhľadom na represívno-výchovnú funkciu tejto pokuty) bola použitá v súlade so zákonom.

44. V súvislosti s porušením legitímnych očakávaní žalobcu, najvyšší súd uvádza, že k imanentným znakom právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky patrí aj princíp právnej istoty, ktorý je spolu s princípom spravodlivosti znakom materiálneho právneho štátu. Princíp právnej istoty vyjadruje požiadavku na jasnosť, určitosť a stálosť rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj požiadavku na ich presadzovanie zákonom ustanoveným spôsobom v primeranom čase. Súčasťou právnej istoty je dôvera osôb v právny poriadok (legitimate trust), respektíve v obsah rozhodnutí a postupov orgánov verejnej moci. Užšou kategóriou ako právna istota je aj legitímne očakávanie (napríklad Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2008, sp.zn. PL. ÚS 16/06, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2007, sp.zn. PL. ÚS 12/05). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (napríklad Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2009, sp.zn. PL. ÚS 16/06, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2008, sp.zn. PL. ÚS 10/04). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že hoci z legitímnych očakávaní v pomere k správnym rozhodnutiam možno správne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Dotknuté osoby sa nemôžu účinne dovolávať nemennosti

rozhodovacej činnosti verejnej správy, ani ju však naopak očakávať tam, kde na takúto zmenu neexistuje legitímny dôvod.

45. Platí, že „nelze vždy legitímne očakávať nemennosť tam, kde je dána diskrečná právomoc ...“ (POMAHÁČ, R. in HENDRYCH, D. a kolektív: Správne právo. Obecná časť. 6. vydanie. C. H. Beck 2006, Praha, s. 799).

46. Rozhodovacia činnosť oboch správnych orgánov nemohla oprávnene vzbudiť legitímne očakávanie žalobcu, keďže len zo žalobcom tvrdenej priemerne ukladanej výšky pokút za rovnaké správne delikty ním (s)páchané v minulosti nemožno vyvodiť totožnosť prípadov porušenia povinností na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti. Správne trestanie vychádza z princípu striktnej individualizácie sankcie s ohľadom na konkrétne okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu samotného správneho deliktu. V tomto smere vo vzťahu k (podľa žalobcu) obdobným prípadom, pri ktorých mu boli ukladané nižšie pokuty, najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie krajského súdu (body 44 - 47). Nad rámec uvedeného najvyšší súd dodáva, že aj v prípade, ak by žalobca preukázal totožnosť obdobných prípadov, nezakladá to automaticky povinnosť orgánu verejnej správy uložiť pokutu v rovnakej / obdobnej výške. Práve naopak, žalobca by sa tým dopustil opakovaného porušenia povinností a keďže potom by bolo zrejmé, že prv uložené pokuty nesplnili svoj preventívny a represívny účel, bolo by dôvodné zo strany konajúcich orgánov pristúpiť k uloženiu buď prísnejšej sankcie, alebo uloženiu vyššej pokuty. V tejto súvislosti najvyšší súd zároveň poukazuje na to, že preventívna úloha postihu nespočíva iba v účinku voči žalobcovi (individuálne pôsobenie). Postih musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iných nositeľov rovnakých zákonných povinností (generálne pôsobenie); tento účinok potom môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu. V prípade, ak ide o finančný postih, musí byť tento citeľný v majetkovej sfére delikventa, a teda musí v sebe obsahovať aj zložku represívnu. V opačnom prípade by totiž postih delikventa postrádal akýkoľvek zmysel (napríklad rozsudok Mestského súdu v Prahe zo 16. novembra 2004, č. j. 10 Ca 250/2003 - 48). Záverom k tomuto bodu súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. októbra 2016, č.k. 6S/140/2014-103, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (totožný ako v tejto veci) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia úradu pred dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vo veci porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., za čo mu bola uložená pokuta vo výške 8 300,- €.

[Porušenie spočívalo v tom, že dňa 26. januára 2012 v čase od 01:54 hod. do 02:20 hod. ošetrujúca lekárka žalobcu u pacientky astmaticky s dvojdňovou bolesťou hlavy silne zhoršenou spolu s tlakovými bolesťami na hrudníku, ktoré vyrážali medzi lopatky, nedostatočne vyťažila anamnézu a diagnosticky postup cielene na diferenciálne znaky rozlíšenia, čo bolo príčinou aktuálneho zhoršenia zdravotného stavu pacientky. Obzvlášť to bolo nutné vo vzťahu k faktom, že úporná bolesť hlavy, ktorá progredovala od predchádzajúceho dňa a bola sprevádzaná zvracaním, je podľa klasifikácie International Headache Society považovaná za jeden z varovných príznakov (tzv. red flags) v klinickom obraze, keď je potrebné urýchlené odoslanie pacienta ku špecialistovi alebo odoslanie k hospitalizácii, aby mohli byť včas urobené nevyhnuté vyšetrenia (CT, MRI, likvorologické vyšetrenie, angiografia a ďalšie). Tento varovný príznak je uvedený v dokumentácii (TO - od včera trvajúca úporná bolesť hlavy a podanie antiemetika pre zvracanie v čase vyšetrenia pacientky)].

Najvyšší súd rozsudkom z 30. mája 2018, sp.zn. 9Sžsk/15/2017, následne podanú kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

47. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia žalovaného najvyšší súd uvádza, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napríklad v náleze sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo

prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností neboli zhodnotené. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napríklad v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Jedným zo základných atribútov zákonnosti rozhodnutia je jeho preskúmateľnosť, pretože len ak je rozhodnutie náležité a v súlade s procesnými normami odôvodnené, možno preskúmať a posúdiť, či bolo vydané v súlade so zákonom. Aj v konaní podľa zákona č. 581/2004 Z.z. bolo povinnosťou správnych orgánov dôsledne postupovať podľa Správneho poriadku. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 1 až 3 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Účelom odôvodnenia je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre výrok rozhodnutia. Preto správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť nielen hodnotenie dôkazov ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, i keď ich pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy, lebo odôvodnenie má poskytnúť skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. V odôvodnení je nevyhnutné opísať podstatu veci, realizovať rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, správny orgán musí reagovať na pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a musí sa vysporiadať aj s prípadnými rozpormi jednotlivých dôkazov. Následne sa musia uviesť závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybné zistené, musí sa posúdiť ich právny význam a vysloviť úsudok o predmete konania a zdôvodniť použitie právnej normy a konkrétneho ustanovenia súvisiaceho s predmetom konania. Žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali v zmysle uvedených zásad. Z obsahu prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejмый skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov na základe ktorých rozhodoval a ako sa správny orgán vyrovnal so zásadnými návrhmi a námietkami účastníka konania a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Žalovaný sa následne v dostatočnej miere zaoberal aj námietkami žalobcu, uvedenými v podanom odvolaní. Obe napadnuté rozhodnutia aj podľa názoru najvyššieho súdu vo svojich odôvodneniach dostatočne uvádzajú konkrétne dôvody, na základe ktorých dospeli k záveru o spáchaní správneho deliktu žalobcom a o opodstatnenosti uloženia sankcie za porušenie právnych povinností na úseku poskytovania zdravotnej starostlivosti.

48. Vo svetle v predchádzajúcom bode stanovených požiadaviek vzťahujúcich sa na kvalitu odôvodnenia rozhodnutí, najvyšší súd tieto posudzoval aj v kontexte s tu napadnutým rozsudkom krajského súdu a

nedospel k záveru o jeho nepreskúmateľnosti. Krajský súd v predmetnej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na žalobcom vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, presvedčivo a náležite odôvodnil.

49. Len pre úplnosť najvyšší súd dáva žalobcovi do pozornosti tú skutočnosť, že v tomto konaní spáchaný správny delikt je založený na princípe objektívnej zodpovednosti, a teda na postih jeho páchatel'a sa nevyžaduje zavinenie s tým, že táto objektívna zodpovednosť je počnúc zákonom č. 351/2017 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (účinným od 1. januára 2018) zmiernená zákonom vymedzenými liberačnými dôvodmi. Uvedená novela sa v tomto smere dotkla aj zákona č. 581/2004 Z.z. (článok VI., Bod 26 zákona č. 351/2017 Z.z.) tak, že v ustanovení § 64 ods. 10 zákona č. 581/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2018 zaviedla liberačné dôvody.

[Zodpovednosti za porušenie povinností, za ktoré je možné uložiť pokutu podľa tohto zákona, sa osoba zbaví, ak preukáže, že v dôsledku okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré nemohla ovplyvniť svojím konaním, nemohla splniť povinnosti, za ktoré je možné uložiť pokutu podľa tohto zákona. Zbavením sa zodpovednosti za porušenie povinnosti nie je dotknutá povinnosť osôb túto povinnosť dodatočne splniť po odpadnutí dôvodov, na základe ktorých sa osoba zbaví tejto zodpovednosti; § 64 ods. 10].

50. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

VI.

51. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona vyplýva len v prípade, ak je splnená podmienka výnimočnosti, čo podľa najvyššieho súdu v danej veci nebolo splnené (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

52. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.